

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Ἐὰν συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 15 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 7

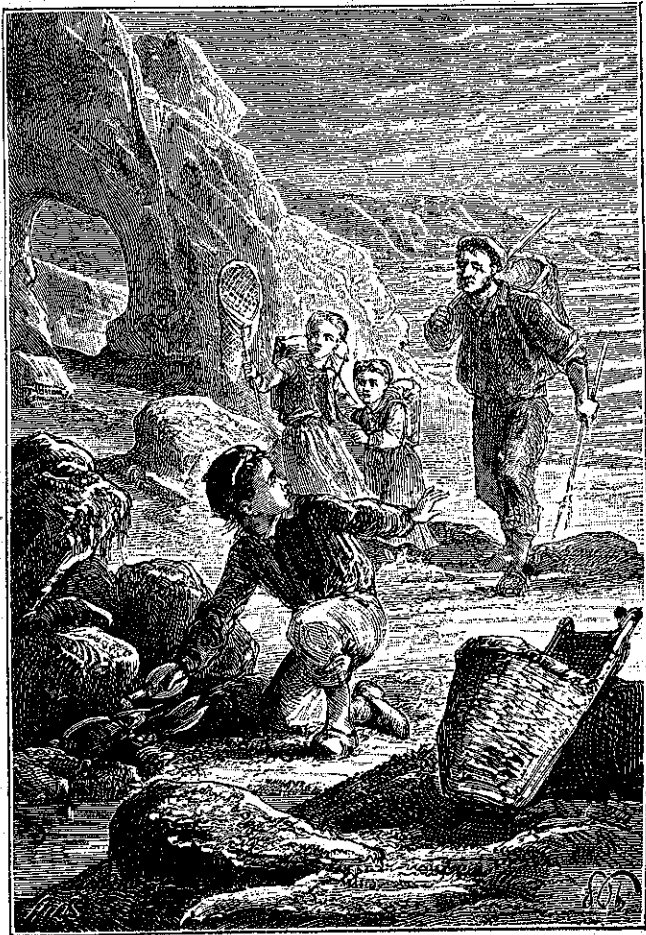
ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Τὸ ψάρευμα.—Ὁ ἀστακὸς τοῦ Ἀνδρῆκου.
—Μογομαχία τῆς Ροζαλίας μ' ἕνα σκυλόψαρο.—Τὸ δεῖπνον.—Ἐπιστροφή τοῦ Ἀνδρῆκου.—Τὰ ψάρια τοῦ Τζανῆ.

Εἰς μερικὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους, τὰς ὁποίας γνωρίζουν πολλοὶ καλὰ οἱ σοφοὶ καὶ οἱ παραθαλασσίται, ἡ θάλασσα τραβιέται μακρύτερα ἀπὸ ἄλλας φορές. Τότε ἀφίγει ἐλευθέρας ἐκτάσεις μεγάλας, αἱ ὁποῖαι πρὶν ἦσαν σκεπασμέναι μὲ νερόν. Τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἡμερολόγιον, δὲν προβλέπουν φυσικὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν, καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ, ὅσα δὲν ἐπρόφθασαν νάκολουθῆσιν τὸ ρεῦμα, εὐρίσκονται ἔξαφνα φυλακισμένα εἰς μικροὺς λάκκους τοῦ πυθμένος, γεμάτους νερόν, ἢ εἰς μικρὰς δεξαμενάς, σχηματιζομένας μέσα εἰς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων. Δυστυχία των, ἂν κανέναν ψαράς τὰνακαλύψῃ, πρὶν ἔλθῃ ἡ παλιρροία διὰ τὰ τους δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν των!

Μόλις ἡ θάλασσα ἀρχίσῃ νὰ τραβιέται, οἱ ψαράδες, ἀκόμη δὲ καὶ πολλοὶ χωρικοὶ, οἱ ὅποιοι μόνον ἐκείνας τὰς ἡμέρας ψαρεύουν, ἀκολουθοῦν βῆμα κατὰ βῆμα τὴν ἀμπώτιδα. Κάπου-κάπου μερικὰ αὐλάκια τοὺς φράζουν τὸν δρόμον, ἀλλὰ τὰ περνοῦν γενναίως, ἢ ἂν δὲν θέλουσιν ἀνπελαγώσων, κάμνον τὴν ὑγρον καὶ τὰ παρὰ κ. ἀ. μ. π. τ. ο. υ. Ἀποῦ φθάσων εἰς κάποιαν ἀπόστασιν, ἀρχίζουν τὸ ψάρευμα. Αὐτὸς ἐδῶ πιάνει μίαν γλωσταν, ὁ ἄλλος καμακίζει ἕνα γόγγρον, τρίτος ξεσκεπάζει ἕνα ἀστακόν, κρύμμενον κάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην πέτραν, τέταρτος βουτᾶ τὴν ἀμπόχην εἰς λάκκον, ὅπου κολυμβᾷ ὀλόκληρ.

«Ἐδῶ, τρεῖς! Τζανῆ! βοήθεια!» (Σελ. 50, στήλ. α'.)

«Ἄμχ ἐφθασκν εἰς τὸ κατάλληλον μέρος, ὁ Τζανῆς ἐκατέβασε τὴν μικρὰν φλύαρχν. Ἐκείνην ἀρπάξεν ὑπερῆφνάως τὴν ἀμπόχην της καὶ τὸ καμάκι της, —μὲ τὸ ὅποιον ὀλίγον ἔλειψε δύο-τρὶς φορές νὰ βγάλῃ τὰ μάτια της,—καὶ ἀρχισε νὰ τρέχῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸν ναύτην. Ἄν ὁ Τζανῆς ἐνοουσε νὰ κόμῃ ψάρευμα σοβαρὸν, οἱ μικροὶ τοῦ ἀκόλουθοι θὰ τὸν ἐδυσκόλευον μᾶλλον παρὰ θὰ τὸν ἐβοηθοῦσαν. Ἄλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ ἤτο προπάντων νὰ τοὺς διασκεδάσῃ. Καὶ τὸ ψάρευμα ἤρχισε μὲ μῆλον ζήλον μὲ γέλια καὶ μὲ χαρὰν.

Κάθε φοράν ποῦ τὰ παιδιὰ ἐπιαναν κανένα ψαράκι, ὄχι μεγαλεύτερον ἀπὸ τὸ δακτυλάκι των, ἔτρεχαν νὰ τὸ δεῖξουν εἰς τὸν Τζανῆν, ὁ ὅποιος ἐκαμνε τὸν ἐκστατικόν. Κάπου-κάπου, ὁ ναύτης ἐπετοῦσεν εἰς τὸ πέραςμα τῆς Διονυσίας ἢ τῆς Ροζαλίας καμμίαν γλωσσαν, καμακισμένην ἤδη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Τὶ χαρὰ τότε! Ἡ Διονυσία ἡμποροῦσεν εὐκόλα νὰ φθάσῃ πρῶτη καὶ νὰ συλλαβῇ αὐτὴ τὸ ὠραῖον ψάρι· ἀλλ' ἐπιτηδὲς ἐστέκετο νὰ τὴν ξεπεράσῃ ἡ Ροζαλία, ἡ ὁποία ἔτρεχε μὲ δλην της τὴν γρηγορόδα, νομίζουσα ἐπὶ ἡ γλώσσα θὰ φύγῃ...

Ἄλλοτε ὁ Τζανῆς ἐβλεψε κρυφαὶ εἰς τὸ κοφίνι τῶν κοριτσιῶν ἢ τοῦ Ἀνδρῆκου καμμίαν βελονίδα, καὶ ἡ χαρὰ του πλέον ἤτο νὰ κοῦῃ τὰς κρύψας τῆς ἐκπλήξσεως τῶν μικρῶν, ὅταν ἀνεκλόμπταν ἔξαφνα τὸ ψάρι... Τὸ οὐρνοκατέβητον.

Ὁ Ἀνδρῆκος εἰργάζετο μὲ τὴν καρδιά του. Ἐπειδὴ εἰς τὰς τρύπας τῶν βράχων εὐρίσκονται κάποτε

δὲν ἔχει ὄνομα ἑλληνικόν! Τὸ εἶπα, διότι πραγματικῶς δὲν ἔχει καὶ δὲν ἤξευρα κ' ἐγὼ πῶς νὰ τὸ ὀνομάσω. Τὸ λεγόμενον συνήθως γαλλικὰ essuiu-plume. Αὐτὸ ὅμως δὲν πιστεύω νὰ ἐλατῶν τὴν ἀξίαν τοῦ ὕδατος σου.

Κ' ἐγὼ, Πίθηκε τοῦ Βορέου, ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Σχολάρχου σὰς Ἀντωνίου Γκοῦσκου, ὁ ὁποῖός ἦτο ἐκ τῶν ἀρίστων διδασκάλων, καὶ ἀγαπητὸς πρὸ πολλῶν χρόνων συνδρομητῆς μου. Σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου εἰς τὸν υἱὸν του.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους. Ἀπόμνητον Ἐξερωνητῆν (Σ. Α. Π. σου ἐκ) ἐγὼ αὐτὸ, διότι Στάν.λεῦ ἔχομεν ἕλλον. Φροῦδον Ὀρειον (Φ. Γ. μὲ διαβέβητε κἀλλιστα ἡ πρώτη σου ἐπιστολή) Ἐνδοξον Μεσολογγιον (Σ. Α. Γ. ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν πρόσκλησιν, ἀλλὰ λυπεῖται ποῦ τὴν ἔλαθεν ἀγὰ κ' ἔτσι δὲν ἠμπορεσε νὰ ἔλθῃ νὰ δοκιμάσῃ τὰ μανιτάρια σου κρῖμα!) Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς (Π. Σ. Σ. καλὸν τὸ Π. Πνεῦμα, καὶ ἅμα ἔλθῃ ἡ σειρά του, θὰ δημοσιεύσῃ) Βράχον τοῦ Φαλῆρον (Δ. Β. Β. γράφεις πολὺ καλά, καὶ ἄς εἶσαι εἰς μικρὰν τάξιν) Νερόφειδο (Δ. Μ. Κ.) Σπεῦθε Βραδέος (Δ. Α. τὸν νέον μου φίλον τὸν ἐπιχρησταῖς ἐλπίζω.) Ζαχαρένιον Ἀνθροπον (Ε. Σ. Α. λοιπὸν ὄριστε, τώρα ποῦ ἔχεις ψευδώνυμον, — καὶ σοῦ ἐδιόλεξα τὸ πρῶτον, — νὰ σε ἴδῃ!) Κατεργαράκον (Δ. Ι. Α. αὐτὸ, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶσαι...) καὶ Κόκκινον Κρῖνον (Γ. Α. Α. ἐξ ὧν ποῦ ἐπρότεινες, αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον.)

Ἐγκρίνω ἀκόμη τὸ ψευδώνυμον Ἑλληνικὴ Σχολὴ Ἀλάσας, διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς πέμπτης τάξεως τῆς σχολῆς ταύτης, οἱ ὁποῖοι ἐνεργήσαν δι' ἑράνων καὶ λαμβάνων μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἐκ περιτροπῆς ἑκαστος ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ψευδώνυμον. Ἐκ τῆς ὠραιότατης ἐπιστολῆς των ἀποσιπῶ τὰ ἔξῃ: «Προτιμώμενον τὸ ψευδώνυμον τοῦτο, διὰ τὸν λόγον ὅτι θέλομεν νὰ γνωρίζουν καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ σου, ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἀκόμη ὑπάρχουν Ἑλληνοπαῖδες, γνωρίζοντες τὴν Διαπλάσιν καὶ κατανοούντες τὸ μέγεθος τῆς ὠφελείας, ἣτις ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς της προκύτταται.»

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν: ὁ Βοσκὸς τῆς Ροδόπης μὲ τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου, Ἀθῶν Καρδίαν, Κοπιηλάτιδα Κύνθον, Ὀχθὴν τοῦ Σηκουάνα καὶ Μαύρην Προσωπιδοφόρον — τὸ Ἀνθοφόρον Κάριστορον μὲ τὸ Στραβόζυλο — ὁ Στράβ. Φαλοῦ μὲ τὴν Ἀριστοκρατίδα Ρομανίδα καὶ Χαλκιδίδα Λιμοκοκτόρον — ἡ Φάνα Λούλα μὲ τὴν Νεραΐδα τῶν Σπετσῶν, Νεαράν Ὑπαρξιν, Λευκὴν Ἀκακίαν καὶ Ὀρειον Θερινῆς Νυκτός — ὁ Ὁφέλιος Τρωαδίτης μὲ τὴν Ἀντιγόνην, Βοσκὸν τῆς Ροδόπης, Βίκτωρα Οὐγκῶ, Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων καὶ Ἀφρικανικὸν Ἕλιον — ἡ Σκουριά τοῦ Λαυρίου μὲ τὸν Σωλὸν Διάβολον — ὁ Ἰσπότης τοῦ Μεσαίου μὲ τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Γλυκύλαον Ὀρον, Τυγγαρέλαν, Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ἀήτητον Ἑλλήνα — ἡ Κελαρόουσα Κρήνη μὲ τὴν Νεραΐδα τῶν Σπετσῶν, Ἀνθοφόρον Κάριστορον καὶ Τυδα — ἡ Διογνοῦς Πηγὴ μὲ τὴν Προσηλιῆ Ἀνάμνησιν, Ρόδιον Δόκιμον, Βοσκὸν τῆς Ροδόπης, Στραβόζυλο καὶ Μέλισσαν τοῦ Ὑμητοῦ — ἡ Μεσομβριῆ Ἀκτὴ μὲ τὴν Βλαχοπούλαν, Ἀγγὴν Φιλίαν, Βοσκὸν τῆς Ἐρμιον, Κάρμεν Σόλβα καὶ Ἀρχικαλαμποροιστῆν — τὸ Σπήλαιον Δοξαπατῆ μὲ τὴν Λάτριδα τοῦ Ἀπειροῦ, Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος, Θέλιπονσαν, Ζώφλιγ καὶ Κλάδον Ἑλαίας.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Πλοῖον τοῦ Δουράβεως ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν τῆς παγιομένης θαλάσσης) Ἀνεμόμυλον (βέβαια, ἅμα σὲ βοηθῆ ἢ ἐξαδέλφη σου, εἰμπορεῖς νὰ διαβῆς καὶ τὸ «Ναυτοπούλου») Μικρὸν Καλλιτέγγην (προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν μόνον πρὸς ψευδώνυμα γίνονται) Χρυσὸν Ἀστέρα ([Ε] διὰ τὴν ἔξυπνην ἐπιστολήν ἔννοια σου καὶ ὁ Ἀνανίας δὲν τὴν παθαίνει εἶδες ὅτι καὶ ἄλλος τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ φάγῃ μανιτάρια, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν). Βοσκὸν τῆς Ροδόπης (δημοσιεύω τὶς προτάσεις σου εἰς τὴν στήλην τῶν Μ. Μυστικῶν, καὶ ἄς μάθουν πλέον ἀπὸ ἐδῶ, δὲν ζητεῖς καὶ τὰ ὀνόματά των) Ἀνθοφόρον Κάριστορον (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπαθώμα) Ἀνθος Ροῦας, Αἰγυλιὸν Μεθάνον (δὲν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τώρα Ἀσκήσεις; περιμενε νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός) Μυστηριώδη Φύον (μὰ δὲν φαντάζεσαι πόσα γράμματα εἶχα λάβῃ ἐκείνας τὰς ἡμέρας; καὶ δὲν εἶδες ὅτι ὁ τόπος δὲν μου ἐπέτρεψε νὰ φέρω ὅσους με συγχέεισαν δι' ἐπιστολῶν; μὴν ἔχῃς λοιπὸν παράπονα! χαῖρα πολὺ ποῦ σου ἀρέσουν τὸσον τὰ ἐφετεινὰ) Κορινθιακὸν Κίμα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἅσα γράφεις. ἄλλην φοράν νὰ φυλάξῃς καλλιτέρα τὰ σχέδια τῶν ποιημάτων σου ἀλλήθεια, δὲν ἤθες νὰ πάρῃς ἐκείνην τὴν συλλογὴν, ἂν καὶ ὅπως μου εἶπες, σοῦ τὴν ἐρύλαξαι) Ἰωάννην Δ. Τράκουλον (μόνον ἐπὶ πληρωμῇ ἰδὲ τὸς βουρ; τῶν «Μικρῶν Ἀγγελίων») Φῶς τῆς Νυκτός (ἔχι δὰ καὶ τὸσον ἀδρινοκαλίματα! ἔπειτα, ἀποῦ εἶσαι ἀκόμη ἀδύνατος ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀσθένειαν, δὲν εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς καλλιτέρα χαιρετισμάτα εἰς τὴν ἐξαδέλφη σου) Θυμᾶρι τοῦ Καραμπαμπᾶ (εὐχαριστῶ πολὺ...) Ὁφέλιον Τρωαδίτην, Κεφαλόβρονον (ἄρ' οὐ ἡ ἐπιστολή ἦτο συστημένη, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἐλήθῃ) Σκουριὴν τοῦ Λαυρίου (ἔστειλα ἐκ νέου Ἑλλάρον τῆς Ἀρτέμιδος (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴς ἐνεργείας) Λευκὸν Κρῖνον (κατενθουσιασμένον μὲ τὰ πρῶτα φυλλάδια) Ἰσπότην τοῦ Μεσαίου, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιτολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 17 Μαρτίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πηλείται ἐν τῷ Γραμματεῖο ἢ εἰς φακέλλους, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τίμαται φρ. 1.

66. Συλλαβόγριφος.
Πέρνω μὴ νότα μουσικῆς, ἔπειτα κατὰ σου ζητῶ, Καὶ ποταμὸν σοῦ κάμνω εὐθύς, ἔ, πῶς σου φαίνεται κ' αὐτὸ; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνιστοῦλας

67. Στοιχειόγριφος.
Τὴν πηγὴν καὶ ἐκβολὴν Ποταμοῦ Ἐυρώπης σχίζω. Καὶ Βασίλισσαν σεπτήν Παρευθὺς σοῦ σχηματίζω Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυσογράφου

68. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ἀρχαῖος θεός.
2 5 6 7 1 = Μαλάκιον.
3 7 2 2 8 2 = Φυτόν.
4 1 7 8 2 = Βασίλευς.
5 4 7 3 8 2 = Ἀνωτομία.
6 8 4 4 1 3 7 2 = Ἐπίρρημα.
7 6 6 7 1 2 = Τύραννος.
8 7 5 2 7 2 = Ἐλάτωμα.

69. Ἀναγραμματισμός.
Μόνον μικρὰ μεταβολὴ Φθάσει, καλὲ μου λύτα, Ζῶν τι χρήσιμον πολὺ, —Τὶ μέγα θαῦμα κύττα! — Στὴν ῥάχιν ζῶου ἄλλου Νὰ εὐρεθῇ μεγάλη.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βασιλείσσης τῶν Αἰθίων
70. Δικτυωτόν.
* * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * * * = Χώρα Ἑλληνική.
* * * * * = Πόλις τῆς Βαυαρίας.
* * * * * = Εὐαγγελιστής

71. Κεκρυμμένον γινωκτικόν.
Ὁ πλοῦτος εἶνε ἀγαθὸν ἀπ' τὸν Θεὸν δασμένον Ποῦ πᾶς βνητὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τὸχῃ ἀποκτημένον. Ἄλλ' ἀπ' αὐτὸν ἀνώτερη ἡ δόξα ἢ τιμημένη, Ἡ μόνη ποῦ ἀθάνατος ἐτὸν κόσμον τοῦτον μένει! Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πικραμῆνης Καρδοῦλας

72. Μυστικὰ Ἐρωτήσεις.
Ὁ Διδάσκαλος: — Νίκο, εἰ μέρος λόγου εἶνε ὁ... Ὁ Νίκος: — Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον. Ὁ Διδάσκαλος: — Μπᾶ! καὶ πῶς κάμνον τὰ τρία γένη; Ὁ Νίκος: — Ὁ... ἡ... τὸ... Ὁ Διδάσκαλος: — Μὰ τί λές, παιδί μου; Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ποταμὸς, τὸ θηλυκὸν ἔντομον, καὶ τὸ οὐδότερον τροφή! Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἄρης τοῦ Κόμπου

73-77. Φωνηεντόγριφος.
Παραμύθιον μετὰ τῶν κάτωθε συμφώνων — ὧν ἡ τάξις δύναται νάλλαχθῇ, — ἐν φωνῆν, πάντοτε τὸ αὐτὸ, σχηματίζουν πέντε λέξεις τρισυλλάβους.
ροχ - (χ)λ - ογο - λοθο - οδκτ Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεοφάνου τῶν Κυθίων

78. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τάρχη καὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δεύτερα δένδρον καρποφόρον, τὰ τρίτα ῥωμαῖον Αὐτοκράτορα: 1, Ἀρχαῖα θεά. 2, Οὐράνιον ὄμμα. 3, Ἀνάκτορον. 4, Θεὸς ἀρχαῖος. 5, Ἀργοναυτῆς. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐρεβόδου Νυκτός

79. Φωνηεντόλιπον.
χρς - χρν - /τκτ - κ - ρς - ρν Ἐστὴν ὑπὸ Ἀνδρίας Π. Κοκκίνου

80. Γρῆφος.
Φλ :: Μς :: κε Μς :: Φλ :: Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βιολέττας τοῦ Χελμού

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ αὐλοῦ 50
598. Χρῦσιππος (χρῖ, σὺ, πῶς) — 596. Νέρων-γέρον. — 597. Πόλος-χόλος. — 598. Σερίσις-Σύριος. — 599. Πλοῖον-λοιπὸν.
600. Μ Κ Α 601. Α Λ Φ Δ
Ε Τ Ε Ρ Α Δ Ε Ω Ν
Θ Λ Τ Ρ Σ Φ Ω Ν Η
Α Ν Τ Ι Ο Η Η Α Ν Η Ρ
Ο Σ Γ Σ Ι 602-603. 1, Ὁ ποῖος δὲν ἀκούει σὲ
Σ Ι Ν Ι Σ Δ παραμερῆ καθίζει. 2, Ὁ ἴππος δεύτερος θάνατος. — 604. ΦΑΝΟΣ. ΗΙΟΝΗ. ΜΩΜΟΣ (ΦΗΜη, ΔΙΩν, ΝΟΜισμα, ὈΝΟμαστική, -ΣΗΣτός.) — 605. Οὐ παντὸς πλείν ἐς Κόρινθον. — 606. Ἀρχὴ φιλίας ἔπαινος, ἔχθρας δὲ φόγοι. — 607. Ἐν Νικαίᾳ συνεκλήθησαν δύο Σύνοδοι.

σκυλόφαρα που δαγκάνουν άσχημα, ή άστακοί ικανοί να πληγώσουν με τας δαγκάνας των τὸ τρυφερόν χέρι παιδιοῦ, ή Μαριάννα και ὁ Τζανῆς είχαν συστήσει εἰς τοὺς μικροὺς φαράδες νὰ προσέχουν. Ἀλλὰ ὁ πολλὸς ζήλος τοὺς ἔκαμνε νὰ λησμονοῦν τὰ πάντα.

Ἐνῶ ὁ Τζανῆς ἀδειαζεν εἰς τὸ κοφίνι τῆς Ροζαλίας τὰς γαρίδες ποῦ εἶχε πιάσει μετὰ τὴν μεγάλην ἀμπόχην, ἀκούει ἔξαφνα κάτι ξεφωνητά!.. Ἦτο ὁ κύριος Ἀνδρῆκος, παλεύων μ' ἓνα πελώριον ἀστακόν.

— Ἐδῶ, Τζανῆ! τρέξε! βοήθεια!
— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ ναύτης τρέχων πρὸς τὸ παιδίον.

— Ἐπιασα ἓναν ἀστακό.
— Φέρε τον λοιπόν!
— Μὰ δὲ θέλει νὰ μάψη!

Ὁ Τζανῆς ἄρχισε νὰ γελά. Βεβαίως, ή πληγὴ τοῦ Ἀνδρῆκου δὲν ἦτο ἐπικίνδυνη. Ἀλλ' ἡ Διονυσία ἐνόμιζεν ὅτι πάει πιά, ἐχάθη ὁ ἀδελφός της, και ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ρίξῃ τὰ κλάμματα. Ἡ Ροζαλία πάλιν ἐκρύβετο ὀπίσω ἀπὸ τὸν Τζανῆν.

Ὁ ναύτης ἐπλησίασε τὸν μικρὸν Μοράνδον και ἔχωσε τὸ τραχύ του χέρι εἰς τὴν τρύπαν.

— Αἰ! ἐφώναξεν ὁ Ἀνδρῆκος.
— Νά τος ὁ κακούργος! εἶπεν ὁ Τζανῆς, τραδῶν ἀπὸ τὴν τρύπαν ἓνα μεγάλο ἀστακόν, ή δαγκάνα τοῦ ὁποῖου ἐσφιγγεν ἀκόμη τὸ χέρι τοῦ Ἀνδρῆκου.

Τοῦ ἔβαλαν ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο δόντια τῆς δαγκάνας ἓνα ξυλαράκι, διὰ νὰ μὴν εἰμπορῇ πλέον νὰ δαγκάσῃ κανένα! ἔπειτα τὸν ἔρριψαν μέσα εἰς τὸ κοφίνι, ἀφοῦ πρῶτα τὸ ἀδειασαν ἀπὸ τὰ φύκια.

— Εἶδατε τί ἀστακὰ ποῦ ἔπιασα! ἔλεγεν ὑπερηφάνως ὁ Ἀνδρῆκος, τρίβων τὸ χέρι του, ποῦ του ἐπονοῦσεν ἀκόμη ὀλίγον.

— Μὰ πῶς ἐσύ, παιδί! στήν ἡλικία σου, καὶ μάλιστα γυῖος φαρᾶ, στέκεσαι νὰ σε δαγκάνουν ἔτσι οἱ ἀστακοί, και ἔπειτα ξεφωνίζεις γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα; εἶπεν ὁ Τζανῆς πρὸς τὸν Ἀνδρῆκον.

— Μὰ μ' ἐσφιγγε δυνατὰ ὁ ἀστακός!
— Ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ὑπομένῃ τὸν πόνο χωρὶς ξεφωνητά.

— Δὲν θὰ ξεφωνίσω πιά, Τζανῆ μου.
"Ὀμως... μπορῶ νὰ σε φωνάζω... εἰ;
— Αὐτὸ πιά, ἄς εἶνε!... Ἄ, νά!

Ἐκεῖ-πέρα βλέπω ἓνα σκυλόφαρο ποῦ πηδᾷ. Δὸς του μιὰ καμακιά μὴ μας φύγῃ!

— Ὁχι! εἶνε ἡ σειρά μου! ἐφώναξεν ἡ μικρὰ Ροζαλία.

Καὶ ἀλλοῦσα τὸ δίκρανόν της, ὄρμησε κατὰ τοῦ σκυλόφαρου, τὸ ὁποῖον ἐπολεμοῦσε νὰ φθάσῃ εἰς ἓνα λάκκον.

Τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχουν τὸ στόμα ὠπλισμένον μετὰ δόντια, και τὸ δέρμα των εἶνε τόσο τραχύ, ὥστε τὸ μεταχειρίζονται διὰ νὰ στιλβῶνουν τὸ ξύλον. Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο μικρὸν διαφορῆτικόν ὁ Τζανῆς δὲν θὰ ἄφνε τὴν Ροζαλίαν νὰ το κτυπήσῃ μόνη της.

Μετὰ μεγάλην ἀφοδίαν, τὸ κοράσιον ἐσπενδόνισε τὸ δίκρανον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ζῶον, ἐκτύπησε τὴν ἄμμον. Τὸ ζῶον, θυμωμένον ποῦ ἔβλεπε νὰ τοῦ φράζον τὸν δρόμον, ἀνοῖξε τὸ στόμα του ἀπειλητικόν. Ἡ Ροζαλία, ή ὁποία εἶχε σηκώσῃ τὸ ὄπλον της διὰ νὰ καταφέρῃ δεύτερον κτύπημα, ἔκαμνε ἄλλην σκέψιν, πλὴον φρόνιμην, ἅμα εἶδε τὰ δόντια τοῦ σκυλόφαρου! διότι, ἀντὶ νὰ προσχώρησῃ, ὑπεχώρησε πρὸς τοὺς συντρόφους της, οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν τὰ γέλια.

Ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ προσέβαλε τόσο τὸ κοράσιον, ὥστε ἐφιλοτιμήθη νὰ κνηγήσῃ και πάλιν τὸν ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος εἶχε κρίνη καλὸν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν και αὐτός... Πρέπει νὰ εἰποῦμεν, — σιγὰ και μεταξὺ μας, — ὅτι ἡ Ροζαλία τὸν ἐκτύπησεν ἀπὸ πίσω, ἀλλὰ τέλος πάντων, αὐτὴν τὴν φοράν, κατῴρθωσε νὰ τὸν πληγώσῃ.

— Μπράβο! μπράβο! τῆς ἐφώναξεν ὁ Τζανῆς.

Καὶ μετὰ μίαν ἐπιτηδείαν καμακίαν εἰς τὸ κεφάλι, ὁ ναύτης ἀπετελείωσε τὸ σκυλόφαρον.

Ἡ Ροζαλία, κατακόκκινη, λαγνισμένη, ἄπλωσεν, ὡς νὰ ἦτο ξίφος, τὸ δίκρανόν της ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ νικημένου ἐχθροῦ. Εἶχε τὸ ὕψος στρατηγοῦ νικηφόρου.

— Πρόσεξε! μπορεῖ νὰ ζῆ ἀκόμη! τῆς ἐφώναξεν ὁ Τζανῆς.

Ἡ Ροζαλία δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ κάμῃ κίνημα τρόμου, ἓνα μικρὸν πήδημα πρὸς τὰ ὀπίσω, πολλὸ ἀταίριαστον διὰ νικηφόρον στρατηγόν, και ὅταν ἐνόησεν, ἀπὸ τὰ γέλια τοῦ Ἀνδρῆκου και τῆς Διονυσίας, ὅτι ὁ Τζανῆς τὴν ἐπερίπαιξε, τῆς ἐξουνοφάνη. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ πλέον!

Τὸ σκυλόφαρον ἔρριφθη εἰς τὸ κοφίνι, νὰ κάμῃ συντροφιά τοῦ ἀστακοῦ και τῶν ἄλλων μικρῶν φαρῶν, ποῦ θὰ ἦσαν καμμιὰ σαρανταρία.

Ἦστερ' ἀπὸ ὀλίγον, τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ κουράζονται.

— Πᾶμε σπῆτι, εἶπεν ὁ Τζανῆς.
— Ὁχι, ὄχι! ἐφώναξεν ὁ Ἀνδρῆκος ἀκόμα!

— Ἀκόμα! ἐπανέλαβεν ἡ Ροζαλία. Ὁ καλὸς Τζανῆς ὑπήκουσεν. Ἐξοκολούθησεν τὸ φάρμακον, προχωροῦντες ὅσον ἐφευγεν ἐμπρός των ἡ θάλασσα... Ἐπιτέλους ὁ Τζανῆς εἶδεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν. Ἡ Ροζαλία ἦτο μισοκοιμισμένη, ἡ Διονυσία κατάκοπη, και

ὁ Ἀνδρῆκος ἐκάθητο εἰς κάθῃ βράχον. Ὡς θὰ ἐγύριζαν ὀπίσω; Εἶχαν προχωρήσῃ ὅσον ἔβαστοῦσαν, χωρὶς νὰ κρατήσουν δυνάμεις διὰ τὸν γυρισμόν... Ὁ Τζανῆς ἔβαλε φρέσκα φύκια ἐπάνω ἀπὸ τὰ φάρια, και ἡ Ροζαλία ἔλαβε πάλιν τὴν θέσιν της εἰς τὴν ῥάχην τοῦ ναυτοῦ, τοῦ ὁποῖου ἐκρατοῦσε τὸ κεφάλι ὡς στήριγμα.

Μολοντί ἡ Διονυσία δὲν παρεπονείτο, ὁ Τζανῆς τὴν ἐλυπήθη. Τὴν ἐσήκωσε λοιπὸν στήν ἀγκαλιά του και τὴν ἐκουβάλησεν ἔτσι ὡς τὴν ἀκρογιαλιάν.

— Σὰς κουράζω! ἔλεγεν ἡ μικρὰ, ή ὁποία ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μετὰ τὰ πόδια.

— Ὁχι, ἀπαντοῦσεν ὁ ἀγαθὸς ναύτης; μοὺ κάμνεις ἀντισήκωμα εἰς τὸ κοφίνι και ἔτι μεγάλη γαρίδα ποῦ κάθεται ἀπάνω.

«Μεγάλῃ γαρίδα» ἔλεγε τὴν Ροζαλίαν. Καὶ τότε ἐκείνη, διὰ νὰ ἐκδικηθῆ, τοῦ ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά.

Καὶ ὁ Ἀνδρῆκος ἤθελε νὰ σταματήσῃ τρεῖς τέσσαρες φορές! ἀλλ' ὁ Τζανῆς τὸν ἐφιλοτιμοῦσε μετὰ τὰ λόγια και τὸν ἔκαμνε νὰ περιπατή.

Ἐπιτέλους ἔφθασαν εἰς τὸ σπῆτι. Ὁ Τζανῆς ἄφισεν εἰς τὸ τραπέζι τὸ κοφίνι του και τὰ δύο κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἐξύπνησαν διὰ νὰ τον φιλήσουν και νὰ παρασταθοῦν εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῆς λείας των.

Δι' ἀληθινὸς φαράδες, ή συγκομιδὴ δὲν θὰ ἐφαίνετο πλοῦσία! ἀλλὰ διὰ παιδιὰ ἦτο θαυμαστόν. Ἡ Μαριάννα λοιπὸν δὲν ἐκρυψε τὸν θαυμασμόν της, και φαντασθῆτε πᾶ τὴν χαρὰν και τὸ καμάρι τῶν παιδιῶν!

Εἶχεν ἀποφασισθῆ νὰ περιμένουν τὸν πατέρα διὰ τὸ δείπνον! ἀλλὰ τὰ καϊμένα τὰ μικρὰ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ σταθοῦν ἀπὸ τὴν κούρασιν και ἀπὸ τὴν νύσταν. Ἡ Μαριάννα τοὺς ἔφησεν ἀμέσως λίγα ψαράκια και τοὺς ἔδωσεν ἀπὸ λίγες τηγανίτες.

Ἐφαγαν μετὰ κλειστὰ μάτια κ' ἐυρέθησαν εἰς τὸ κρεβάτι των, χωρὶς νὰ ξεύρουν πῶς. Μετὰ πέντε λεπτὰ ἐκοιμῶντο βαθύτατα. Εἶπαν μάλιστα ὅτι ὁ Ἀνδρῆκος, ὁ ὁποῖος εἶχε παραφάγη, ἔρροχαλίζεν. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲ τὸν πιστεύω.

Ἡ Μαρούσα ἐγύρισεν εἰς τὰς ἐπτὰ μετὰ τὸ ζῶα τὰ ἔβαλεν εἰς τὸν σταῦλον κ' ἔκαμε λαμπρὰ τὰ καθήκοντά της ὡς βοσκοπούλα.

Ἐμδῆκεν ἔπειτα εἰς τὸ σπῆτι και ἄρχισε νὰ βοηθῇ τὴν Μαριάνναν, ή ὁποία ἐτοίμαζε τὸ δείπνον. Ἦτο τὸ πρῶτον εὐπρεπὲς κάπως «νοικοκυριόν», τὸ ὁποῖον ἔβλεπε. Τὸ κάθε τί τῆς ἐφαίνετο νέον, τὸ κάθε τί ἦτο δι' αὐτὴν ἐκπληξίς, τὸ κάθε τί τῆς ἐφαίνετο θαυμαστόν. Καὶ ἡ Μαριάννα ἐκόλαχευτο πολλὸ.

Τὸ δυστυχημένον κοριτσάκι δὲν ἤξευ-

ρε νὰ κάμῃ μεγάλα πράγματα! ἀλλὰ παρητήρει μετὰ τόσην προσοχὴν κ' ἐμάντευε τόσο καλά ὅ,τι δὲν ἤξευρεν, ὥστε κατῴρθωσεν πάντοτε νὰ γίνετῃ χρήσιμη. Ἡ ἀγαθὴ Μαριάννα τὴν ἐσυμπάθησεν ἀμέσως, ὅπως και ὁ Τζανῆς.

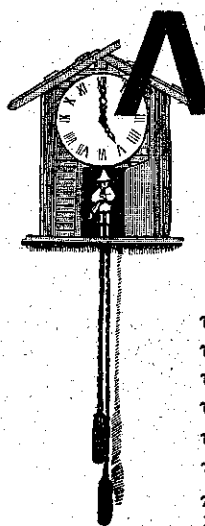
Μετὰ τὴν παλιόροιαν ἐφάνη και ἡ βάρκα τοῦ Ἀντώνη. Ὁ Τζανῆς ἐπῆγε στήν ἀκρογιαλιάν κ' ἐπερίμενε τὸν φίλον του, διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὸ ξεφόρτωμα τῶν ψαριῶν.

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

οἶπον, καθὼς σὰς εἶπα τὴν ἄλλην φοράν, ή Ἐλίσα ἔτρεξε νανοῖξῃ τὴν θύραν. Ἐκεῖ συνήφθη μικρὸς διάλογος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἠμπόρεσα νὰ κούσω παρά μερικά

τελικά νῆ, ἠχηρότατα, και κουδουνιστά, τὰ ὁποῖα διηγωνίζοντο πρὸς τὸ ὠρολόγιον τοῦ τοῖχου, σημαῖνον τὴν στιγμὴν ἐκείνην πέντε ὥρας. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν νεαρὰ κόρη, ὄχι μεγαλύτερα τῶν δεκαῖξ ἐτῶν, ή ὁποία εὐθὺς ἔξ ἀρχῆς μοὺ ἐφάνη σεμνή, σοβαρὰ και συνεσταλμένη. Εὐμορφή πολὺ δὲν ἦτο, ἀλλὰ και τὰ γυαλιὰ ποῦ ἐφοροῦσε, τὴν ἀσχημίζαν ἴσως περισσότερο. Τὸ ἐξωτερικόν της δὲν εἶχε καμμίαν γὰριν νεανικήν, και ή ἐνδυμασία της ἦτο μὲν ἀπλή, ἀλλὰ και κάπως ἡμιλημένη, και ὀλίγον ἀκαλαίσθητος. Οἱ δὲ τρόποι της, τὰ κινήματα, τὸ μειδιάμα και ὁ χαιρετισμός της, δὲν ἦσαν διόλου ταιριαστά μετὰ τὴν ἡλικίαν της. Ἐν γένει ὁμοίως μετὰ γρηούλαν, ή ὁποία διετῆρει κοντὰ τὰ φουστάνια, μαῦρα τὰ μαλλιά και ἀνθηρόν τὸ πρόσωπον.

Ἡ Ἐλίσα ἔσπευσε νὰ με συστήσῃ, και ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ νέηλος δὲν ἐφάνη δυσαρεστηθεῖσα διὰ τὴν συνάντησιν.

— Ἄ, ὑμεῖς εἶσθε ὁ κύριος Φαίδων; μοὺ εἶπεν. Ἀγάλλομαι σφόδρα... — Ἐξηλώθηκεν ή σφοδρὰ τοῦ ἐπανωροῖσῃ μου! εἶπεν ὁ Ἰάσων, σκύψας πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του.

Ἦτο τὸ σύνθημα, — και ή πρόφασις, — τοῦ γέλωτος.

— Ὅα εἶσθε, φαίνεται, συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, εἶπα πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀνδρομάχην.

— Μάλιστα... δηλαδή ἄλλοτε, ὅταν ἤμην κηθῆτρια, ἀπεκρίθη. Καὶ δύνασθε νὰ πιστεύσῃτε, ὅτι μετ' ἡδονῆς ἀνεγίνωσκον τὰς «Ἀθηναϊκάς Ἐπιστολάς». Οὐχ ἦττον ὅμως, ή γλώσσα αὐτῶν, ποῦ και ποῦ, δὲν μοι ἐφαίνετο δόκιμος. Ἀλλ' εἶσθε λίαν δεδικοιολογημένοι, διότι ἀπετεινεσθε πρὸς παιδιὰ, και κατὰ συνέπειαν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἔπρεπε νὰ γράφῃτε ἀπλοῦστερον.

Ἐμμεῖνα ἐκπληκτος μετὰ τὴν φρασεολογίαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν πρῶτην φοράν ἤκουα ἀπὸ ἀνθηρόν στόμα, — ἔστω και διοπτροφῆρου, — ἀλλὰ τοῦτο δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ παντησῶ.

— Δηλαδή, εἶπα, δὲν εἶνε μόνον αὐτὸς ὁ λόγος. Εἶμαι τῆς ἰδέας ὅτι πάντοτε πρέπει νὰ γράφῃ κανεὶς ὅσον τὸ δυνατόν ἀπλοῦστερα, και σχεδὸν-σχεδὸν ὅπως ὁμιλεῖ.

— Ἀλλὰ δὲν ἐξάγεις τὸν πῖλόν σου; εἶπε σοβαρῶτάτη ή Ἐλίσα, καλῶς γνωρίζουσα φαίνεται, ὅτι ή ἐθυμοτυπία ἀπαίτει νὰ ὁμιλῇ κανεὶς τὴν γλώσσαν τοῦ ξένου του, — τουλάχιστον ὅταν τὴν γνωρίζῃ.

— Συγγνώμην... ἐλησμόνησα! εἶπεν ή Ἀνδρομάχη. Καὶ ἤρχισε νὰ ἐλευθερόνεται ἀπὸ τὰ περιττά, — καπέλον, μπερταν, χειρόκτια, — ἐν μέσῳ γενικῆς σιωπῆς. Παρητήρησα, ὅτι ή παρουσία της ἐφόδιζε κάπως τὰ παιδιὰ και τὰ ἔκαμνε, ὅταν δὲν ἐγέλοσαν, νὰ κάθονται ἡσυχα. Ἐγὼ, μετὰ ὅλην μου τὴν ἡλικίαν, δὲν τὸ εἶχα κατορθώσῃ. Βλέπετε, τὰ ἐλλήνικα ἐπιβάλλονται...

— Ἦκουσα ὅτι ἔχετε δίπλωμα μετὰ ἄριστα, εἶπα ἔπειτα πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην, και δὲν σὰς ἐπερίμενα τόσο νέαν. Σὰς συγχαίρω!

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀπεκρίθη ἀξιοπρεπῶς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι κατεπονήθη, ἀλλ' οἱ πόνοι μου ἀντημείφθησαν.

— Οἱ δικοί μου πόνοι ἀνταμείβονται μετὰ βεντούζας! ἐπιθύρῃσεν ὁ ἀδιόρθωτος Ἰάσων.

Σιγηλὸς γέλως ἐγένετο τὸ δωμάτιον. Ἡ Ἀνδρομάχη, ή ὁποία δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τὴν πρὸ φασίαν, ἐφάνη ἐκπληγμένη.

— Πόθεν ή ἰλαρότης αὐτῆ; ἠρώτησεν. — Ἀπὸ τοὺς πόνοους ποῦ εἶπατε, ὁ παρακαθήμενός μου θυμήθηκε τὰς βεντούζας, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ μιὰ ἐξαδέλφη.

— Πῶφ! ἔκαμνε ή δεσποινὶς Παρουσῶν, τί πρόστυχος λέξις! Αἱ βεντούζαι, φίλαι μου, ἐλληνιστὶ λέγονται σκυλάται.

— Μὰ κάμνονε σῦκα; ἠρώτησεν ὁ Ἰάσων τὴν παρακαθήμενὴν του.

Ἐν τῷ μεταξύ ή Ἐλίσα προσέφερεν εἰς τὴν φίλην της τσάϊ και τὴν ἐπερι-

ποιεῖτο, ἐνῶ ἐκείνη, συνομιλοῦσα ὀλομέν μαζί μου, ἔλεγεν, ὡς ἐν παρενθέσει, τάμιμητα ταῦτα:

— Εὐχαριστῶ... ἀρκεῖ... μόνον ἐν κύπελλον τεῖου πίνω... μετὰ ὀλίγον φλοῖον λειμωνίου και μετὰ τρία τεμάχια σακχαρέως... εὐχαριστῶ... ἀπὸ τὸν πλακοῦντα προτιμῶ τὰ δίπυρα... δὸς μοι τὴν λαβίδα... εὐχαριστῶ.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ὁ Ἀραμισ, ὁ ψάλτης τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, εἶχε δώσῃ μίαν συναυλίαν. Ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν εἶπεν ὅτι παρευρέθη, και φυσικὰ τὴν ἠρώτησα περὶ τῶν ἐντυπωσῶν της.

— Γηθόσυνοι! ἀνέκραξεν! λογιζῶ ἐμαυτὴν εὐτυχῆ, διότι ἠξιώθη νὰ παρευρεθῶ ή μουσικὴ θαυμασία, ή φωνὴ γλυκυτάτη. Ἀλλὰ τί νὰ σας εἴπω! Ἡ γλώσσα τῶν ἀσμάτων ἐλεεινὴ και τρισαθλία. Ἐνωθ' ὅτι ὁ ποιμὴν, ὁ ὁποῖος τὰ φάλλει, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοῇ ὑψηλοτέραν γλώσσαν! ἀλλὰ προκειμένου νὰ τα φάλλῃ ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ κοινοῦ, φρονῶ ὅτι ὁ κύριος Ἀραμισ ἠδύνατο νὰ τα μεταφράσῃ.

— Ναι, εἶπα! ξεῦρετε ἓνα δημοτικὸν τραγοῦδι ποῦ λέγει: «Τοῦ Κίτσου ή μάνα κάθονταν ἐστὸ ποταμῶ τὴν ἄκρη»; Κάποιος δάσκαλος το μετέφρασε: «Τοῦ Κίτσου ή μήτηρ κάθητο ἐπ' ἄκρης ποταμοῦ...»

Τὸ ἀκροατήριον ἐξερράγη εἰς θορυβώδεις γέλωτας! ἀλλ' ή δεσποινὶς Παρουσῶν ἐνθουσιάσθη.

— Μάλιστα! ἀνέκραξεν! οὕτω τὸ ἐνωθ'! οὕτω!

Εἶπαμεν ἀκόμη μερικά, ἐπίσης τερπνὰ και... διδακτικά, προκαλέσαντα τὰ σχόλια τοῦ Ἰάσωνος και τὰ γέλια τῶν «παρακαθημένων», και ζήτησας ἀπὸ τὴν εὐγενικήν Ἐλίξαν «τὸν πῖλόν μου και τὴν βακτηρίαν μου» — ἐπιτέλους δὲν ἐβάσταξα κ' ἐγὼ! — τοὺς ἀπεχειρήτησα. Μόνον ὅταν ἐβγήκα εἰς τὸν δρόμον, ἔκαμα τὸν σταυρόν μου.

Καὶ ἐπειδὴ ἀντικρὺ ἀκριβῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου εἶνε Ἐκκλησία, τοῦτο δὲν ἐξέπληξε κανένα.

Οὕτως ἐγνώρισα τὴν διάσημον δεσποινίδα Παρουσῶν, ή ὁποία εἶνε τόσο περιζήτητος εἰς τὸν κύκλον της, ὄχι μόνον διὰ τὴν καλωσύνην της, ἀλλὰ και διότι φαιδρούνει τοὺς πάντας, μετὰ τὴν μανιάν ποῦ ἔχει νὰ ἐλληνίζῃ. Καὶ ἀνεγνώρισα, ὅτι σωστότατα μοὺ τὴν εἶχε ζωγραφίσῃ, πρὶν ἔλθῃ, ή Ἐλίσα. Ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν κατόρθωσα νὰ ἐννοήσω: Πῶς εἶνε δυνατόν, κόρη φρόνιμη, καλὴ, ἀνεπτυγμένη, «ἀριστοῦχος» τοῦ Ἀρσακείου, ζῶσα εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1903, πῶς εἶνε λέγω δυνατόν, νὰ ὁμιλῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Τὸ ἐνωθεῖτε σεις;

Σὰς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Η Ψεφίνα παραμονεύει... Πού είναι η λεία της;

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΠΑΛΑΚ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

1 Αιμιλία

«Θά σας εξομολογηθῶ κάτι τί, κυρία Φάγγ: Ἐδῶ πεθαίνω τῆς πείνας... Ἐδῶ λέγω χωρὶς καμμίαν ὑπερβολήν...»

«Θά ἦτο πολὺ κρίμα νὰ ποθῶν εἰς τὸς τρυφεράν ἡλικίαν ἄς ὑπάγω νὰ...»

«Μόλις διετύπωτα τὴν ἐρώτησίν μου, ἐκεῖνος ἐσήκωσεν ἐπάνω μου τὰ μεγάλα τοῦ μάτια κατὰ πλῆκτα...»

«Μὰ γι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος θέλετε νὰ πῆτε; Ἐμεῖς τὸ λέμε Κάτω Χωριό...»

«Μὰ γι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος θέλετε νὰ πῆτε; Ἐμεῖς τὸ λέμε Κάτω-Χωριό...»

«Ἦτο φανερόν ὅτι δὲν ἤξευρε τί του ἔλεγα ἂν τον ἐρωτοῦσα γιὰ τὸ μαγέριχο ἢ τὰ βέρνα...»

«Μὰ δὲν εἶσθε σεῖς ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φρειδερίκου Χώβ...»

«Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐβγαίνα ἀπὸ τὸ μαγέρι, μ' ἐσταμάτησε μία γηραιά δεσποινίς, μὲ περρούκαν καὶ μὲ γυαλιά...»

«Μόλις ἐβαλε τὸ χέρι τῆς εἰς τὸν ὤμὸν μου, ἐμάντευσα τί εἶχε νὰ μου εἰπῆ...»

«Τί χαριτωμένο γελαστὸ προσώπακι! (Ὀλίγον ἐλειψε νὰ σκάσω τὰ γέλια... ἀλλὰ ἐκρατήθηκα)...»

«Ὡ, κυρία Φάγγ, δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ πόσον μοῦ ἀρέσει τὸ Κιμπασέτον...»

«Ἐτελείωσε καὶ ἡ πρώτη ἐδουμάς ἀφ' οὗ ἐπῆγα εἰς τὸ Σχολεῖον...»

«Δὲν εἶδα ἀκόμη τὴν βασίλισσαν τοῦ κύκλου μας, τὴν Δόραν Τόπιφ...»

μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν τῆς πόλεως, καὶ τῶν κοριτσιῶν τῆς ἐξοχῆς...»

«Ὅλαι ἐκεῖναι αἱ δεσποινίδες, ἀνεξαιρέτως, μοῦ ἐφάνησαν πολὺ χαριτωμένα...»

«Πρῶτα εἶνε ἡ Βιργινία Κούρτις, εὐμορφὴ μελαγχρινή, τὴν ὁποίαν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐνομάσῃ κατ' ἐξοχὴν Ἰσόροπον...»

«Ἐπειτα εἶνε ἡ Καίτη Χάκκετ, ξανθὴ μὲ μαύρα μάτια, σπινθηροβολοῦντα ἀπὸ εὐφύαν...»

«Ἐπίτη εἶνε ἡ Μάγια Σέλδεν, ξανθὴ καὶ αὐτὴ, ἀλλ' ὠχρά, λεπτοκαμωμένη, ἀδύνατη ὡς τὸ καλάμι καὶ ἡμερὴν ὡς τὸ ἀρνί...»

«Ὅσον διὰ τὴν Χαράν, αὐτὴ ἔρχεται τόσον συχνὰ ἐδῶ, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὴν ζωγραφίσω...»

«Δὲν εἶδα ἀκόμη τὴν βασίλισσαν τοῦ κύκλου μας, τὴν Δόραν Τόπιφ...»

«Ὅλοι ἐπῆγε νὰ μείνῃ ὀλίγας ἐβδομάδας, καὶ ὅτι θὰ τὴν ἰδοῦμε σὲ λίγο νὰ παρουσιασθῆ μὲ κανένα σινιὶν ἐκατὸν φράγκων...»

«Ἐπάρχει μεταξὺ ἐκεῖνων, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἐξω τοῦ κύκλου μας, μία κόρη ποῦ μ' ἐνδιχφέρει πολὺ...»

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΣΤ'

Ἡ ἰδέα τῆς Λιλίκας ἦταν αὐτὴ: Νὰ καθήσουν καὶ νὰ φάγουν ὅλοι μαζί τὸ ροδάκινο καὶ τὴ φράουλα...»

Ἡ πρότασις ἐγίνε παραδεκτὴ μ' ἐνθουσιασμόν, καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν...»

πολὺ τὴν ἐξαδελφούλαν των, ἡ ὁποία ἐμενε καταγοητευμένη...»

Ἐκλιδίνε. Ἡ μητέρα τῆς εἶνε χήρα καὶ διατηρεῖ ἐν μικρὸν Παγοπωλεῖον...»

[Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΕ

«Ὅπως νὰ πῆς, τὸ προγευματάκι ἐκεῖνο δὲν ἦταν ὡς τὰ γεύματα ποῦ ἐτρῶγαν στὸ σπιτί...»

Ἄλλὰ κ' ἔτσι τὰ παιδιὰ τὸ ἠύραν θαυμάσιον, ὀρεκτικώτατον...»

Ἡ Κυρία Μαρθᾶ

Η ΑΠΟΚΡΗ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Άκου τραγούδια και φωνές
που φτάνουν εδώ-πέρα
Από την πολι, από χωριά...

Όλοι άντάμα χαίρονται,
άντάμα τραγουδάνε...
Μά εγώ με ποιόν μέσ' στην έρμιά;

Χειμωνά μου, γιά μιιά στιγμή
μοιάσε με καλοκαίρι,
Διώξε τον άγριο βοριά.

Άσε του ήλιου τις χρυσές
άκτιδες να προβάλουν,
Νά ξετρυπώσουν τά πουλιά

Νά λυώσουν κι'οι πάγοι σου,
νά τρέξουνε τ' αύλακια.
Και δρασκελώντας τις έρμιές,

Σκοπό με τή φλογέρα μου
τότες κ' εγώ νάρχισω,
Και τήν τρελλήν άποκρη
Μαζί μ'έκεινά στην έρμιά

ΑΛΟΓΟΠΑΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Καλοκαιρία και κακοκαιρία
κατά βούλησιν.
Θέλετε να βρέξη, δια να ώρηληθούν
τά σπάρτά;

Νά στολισήτε με τά καλλίτερά σας
φορέματα, — μάλιστα να είνε καινούργια,
πρωτόβαλα, — να 'πhte με τόν
νούν σας: αδεν πιστεύω δά να βρέξη!

Θέλετε τώρα να γίνη καλοκαιρία,
δια να διασκεδάση ο κόσμος;
Νά κλεισθήτε εις τό σπίτι και να εί-
πήτε: «Άχ, τί κρίμα που έχω σήμερα
σινάχι (ή πολλήν μελέτην) και δέν είμ-
πορώ να έξω έξω! Και είχα να πά-
γω σέ τόσα μέρη και θα έδιασκεδάζα
τόσο λαμπρά! Και φαίνεται ότι ο καιρός
θα ξαναίξη...» Έ, να είσθε υπερβέβαιοι
ότι εις τό πεσιμά σας θα γίνη ο ωραιό-
τερος καιρός του κόσμου!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΡΟΥΚΗΣ

Τό προηγούμενον φυλλάδιον ήτο τυ-
πωμένον, όταν έμάθαμεν τήν θλιβεράν
είδησιν του θανάτου διαπρεπούς φίλου μας
και παλαιού συνεργάτου της «Διαπλά-
σεως», του Αριστείδου Ρούκη.

Ο Αριστείδης Ρούκης διέπρεψεν ως
έπιστήμων δημοσιολόγος και ως συγ-
γραφέυς. Αποχωρήσας της δημοσιο-
γραφίας, διωρίσθη Γενικός διευθυντής
των Ταχυδρομείων και Τηλεγράφων, και
έντός ολίγων ετών ανεμύρρωσε τόν κλά-
δον τούτον, θά τον προήγε διά άκμήν
περισσότερον, άν ο πρόωρος θάνατος δέν
ανέκοπτε τό έργον του, τό όποιον άρ-
γά ή γρήγορα θα έκαλείτο να συνεχίση.

Εις τήν «Διάπλασιν», τήν όποιαν ή-
γάπα έξαιρετικώς, και πολλάκις ένήρ-
γησεν ύπερ της διαδόσεώς της, συνειρ-
γάσθη επί μακρόν, πρό δεκαπενταετίας,
γράφας πλείστα διηγήματα και άρθριδια
ύπό τό ψευδώνυμον Κ α λ λ ί β ο υ λ ο ς.
Τό καλλίστον εκ
των παιδικών του έργων είνε τό τρυφε-
ρόν και συγκινητικώτατον εκείνο μυθι-
στορηματάκι «Τά άνθη της Άμυγδα-
λιάς», τό όποιον εδημοσιεύθη πρώτην
φοράν εις τό «Παιδικόν Δεύκωμα» της
Διαπλάσεως, κατόπιν δέ, έξαντληθέντος
έντελώς του τομιδιού εκείνου, άνεδημο-
σιεύθη εις τήν «Διάπλασιν» του 1901.
Όσοι συνεκινήθησαν εκ της άναγνώσεώς
του, θα δακρύσαν και σήμερα, μανθάνον-
τες ότι απέθανεν εκείνος, ό όποιος ήξερε
νά τοις διηγείται τόσον ωραίας ιστορίας!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πειραϊκή Νύξ: — Πώς δέν σου φτά-
νει μιιά ώρα; σου δίδω 25 λεπτά εις να τό
γράφης, και 5 να τό άντιγράψης, σου μέ-
νουν άκόμη 30 λεπτά. Τί θα τα κάμης;
Λευκόν Κρίνον: — Τί θα τα κάμω;...
Θά τα πάρω μιιά πάστα...

Ό διστής Τάχης έρωτά:
— Ένα και ένα πόσα κάνουν;
Και ο Πύραμος:
— Όταν τά λέμε κάνουν δύο, όταν τά
γράφωμε κάνουν ένδεκα.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟ ΕΝΑ ΔΕΥΚΩΜΑ
«ΜΙΚΡΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ»

Κατά τήν ύπόσχεσίν της, ή φίλη μου Α-
θώα Καρδία άπένευσε τά βραβεία της εις
τά καλλίτερα τετράδια Μ. Μυστικῶν, τά
όποια έλαθεν έως τώρα. Πρωτον βραβεϊόν
εις τόν Απογόγον του Νέστορος (εις τόν
όποιον στέλλει 30 εικονογραφημένα δελ-
τάρια) δύο δεύτερα εις τό Αταθύριον Ρόδου
και Άγγελον της Αγάπης (από 15 Δελτά-
ρια) και τρία τρίτα εις τήν Ναυτοπούλαν της
Ανδρου, Αφροέσαν Θάλασσαν και Κοπη-
λάτιδα Κύθρου (από 10 Δελτάρια.)

Επί τή ευκαιρία αυτή, ή Αθώα Καρδία
μού γράφει: «Δέν άντέχω να μή σου άντιγράψω
έδώ μερικάς εκ των ωραιότερων άπανησένων
του Δευκώματός μου. Π: χ: εις τήν έρώτη-
σιν: τί πράγμα θαυμαζέτε περισσότερο
εις τήν φύσιν; τό Αταθύριον Ρόδου άπαν-
τά: «Τόν άναπεταμένον ουρανόν... μιιά φα-
λάκρας!» Του εύχομαι να τον άποκτήση.
Εις τήν έρώτησιν: ποίον άνθος σίς άρέσει πε-
ρισσότερον; λέγει: «Τό άνθος της Νεότητος.»
Εδώ έχω μιάν άπορίαν: τίνος Νεότητος άνθος;
μήπως του Συλλόγου του όποιου προεδρεύει;
Εις τήν έρώτησιν: ποία είνε ή μεγαλύτερα
εύτυχία εις τόν κόσμον; ο Απογόγον του
Νέστορος άπαντά:

Ευδαιμονία άλλής εκτόν κόσμο δέν εϊζειύρω
Έάν εύρίσκειται ποτέ... Υπάρχει; θά τήν εύρω;
Τό Αταθύριον Ρόδου: «Νά ίδη τις τά ευ-
γενή του όνειρα πραγματοποιούμενα.»
Ο Άγγε-
λος της Αγάπης: «Η δι' υπερτάτης ου-
σία: εκπλήρωσις του καθήκοντος.»
Η Αφρο-
έσα Θάλασσα:

«Νάχη κανείς φίλαπιστάς εύτύχημα νομίζω.»
Η Κοπηλάτις Κύθρου:
«Χαρούμενη, άμέριμη — ίδου ή εύτυχία!»
Η Ναυτοπούλα της Ανδρου:
«Η ή ζωή ή ο θάνατος, έν άπ' τά δύο νομίζω.»
«Τί διάφοροι γνώμαι δι' αυτήν τήν εύτυχίαν!
Ένώ ο ένας εύρίσκειται εις τόσον άριθμόλιαν
και περί αυτής της ύπάρξεώς της άκόμη, οι
άλλοι όχι μόνον πιστεύουν ότι ύπάρχει, αλλά
δύνανται να όρίσουν και τήν μεγαλύτεραν!»
Πραγματικώς, είνε πολύ παρίδοκος και δια-
σκεδαστική αυτή ή ποιικιλία των γνώμων, τήν
όποιαν άπαντά κανείς εις έν Δεύκωμα Μικρών
Μυστικῶν, — προπάντων όμως όταν τήν σχο-
λίεξη ή Αθώα Καρδία, και με τά έξυπνα και
φρονιμώτατα λογικά της.

Ο χ. Φαίδων και όλοι οι οίκοι οι εώς ευχα-
ριστούμεν, Αθρα της Κερκύρας και Ίδαμική
Γλυκύτες, που είχατε τήν καλωσύνην να έν-

θυμηθήτε ότι εις τάς 5 Φεβρουαρίου είχαμεν τά
γενέθλια της Μπεμπέκας, και να της στείλετε
τήν ωραίαν εκείνην κάρταν με τάς ωραιότερας
εύχάς: τήν έφυλάξαμεν να της τήν δώσωμεν
όταν μεγαλώση.

Έκάτη, ο Κανονισμός των Μ. Μυστικῶν
λέγει, ότι οι λαμβάνοντες τετράδια δια του Γρα-
φείου μου και ανταποδίδοντες αυτά άπ' εύθείας
θεωρούνται ως καθυστερούντες, και συνεπώς
νέαι προτάσεις των δέν δημοσιεύονται. Δι'
αυτό λοιπόν δέν δημοσιεύω τάς προτάσεις της
φίλης σου, εάν δέν στείλῃ δια του Γραφείου
τά καθυστερούμενα.

Αλήθεια, συνείδη αυτό που είδες εις τήν ε-
φημερίδα, Άγγελε της Αγάπης. Κάτι Μι-
κρά Μυστικά έστάλησαν ή μάλλον έδόθησαν
κατά λάθος εις του Πρωθυπουργού Κ. Δηλιγιάν-
νη, ο όποιος έσπευσε δια του γραμματέως του
να τά επιστρέψη εις τό Γραφείον μου. Αυτά τά
λάθη του ταχυδρομείου γίνονται συχνά και δέν
μας κάμνουν έντύπωσιν. Μας κάμνει έντύπω-
σιν μόνον ή άκρα εύγένεια και άκρίβεια, τήν
όποιαν βλέπομεν εις τήν επιστροφήν του τετρα-
δίου. Άλλος ίσως θα τό έρριπεν εις τό καλάθι
του και θα ήσύχαζε!

Διά τό ζήτημα των Βραβείων, τό όποιον ά-
νεκίνησεν εις τό προηγούμενον φύλλον ή Βρογνή
του Λιδό, πρώτος ο Τυδεός έσπευσε να μου
γράψῃ τά εξής: «Όραία μās τά έκαστα έφερε
πάλιν ο άλογοπαίκτης Άνανίας! Τά Α' Βρα-
βεία των κοριτσιών αξίζουν τό καθένα 4 δεύ-
τερα αλλά και τά Α' των αγοριών δέν έχουν
άρα γε τήν αυτήν αξίαν;... Και άφού είχε
τήν άβρότητα προς τά κορίτσια να πολυπλα-
σιάζη τά 11 των με τά 4, δέν έπρεπε να έχη
τήν δεκα οσώνην να κάμη τό ίδιον και δια τά
9 των αγοριών; Ίσως όμως ο κύριος Άνανίας
δέν είνε δυνατός μαθηματικός και δέν μ' ένοση.

Διά νά μ' ένοσή, θά του προτείνω άλλον λο-
γαριασμόν τόν εξής: Τά άγόρια έπήραν 9 Α'
βραβεία, 36 Β' και 32 Γ' Με άλλους λόγους (κα-
τά τόν λογαριθμικόν πάντοτε του άθροού) 9 άκέ-
ραια, 36/8, και 32/8, ή άφού τά φέρωμεν εις
τόν αυτόν παρονομαστήν: 72/8 + 32/8 + 32/8 =
147/8 ήτοι 20 + 7/8. Έν άλλω λοιπόν τά άγόρια
έπήραν 20 άκέραια Α' Βραβεία και 7 Γ'. Άν
κάμωμεν τώρα τό ίδιον δια τους άριθμούς των
κοριτσιών: 11, 43/8, και 43/8 (ή 88/8 + 26/8 + 43/8 =
147/8) θα εύρωμεν ότι τά κορίτσια έπήραν
έν άλλω 15 Α' Βραβεία και 7 Γ'. Ποία λοιπόν
ένίκησεν; τά άγόρια ή τά κορίτσια;»

Η Ζωγρά Φλόδ [ΕΕ] ζητεί φάρμακον κατά
της πολυλογίας. Εσύρετε κανένα να τήν εύρη-
γετήσετε; Διότι άμα άρχίσῃ πέρνει φόρον και
δέν τελείονε ποτέ. Φαντασθήτε ότι μου γρά-
φει τρεις πυκνάς σελίδας, και δέν έγύρισε, λέ-
γει, τό φύλλον της, από φόβον μήπως γεμισή
και τήν τετάρτην. Και όμως δέν θα μ' έπείρα-
ζε, διότι λέγει τόσον ωραία πράγματα, και τό-
σον... ευάναγνωστα!

Άθος Έλπίδος, επειδή γυρίζω ότι ο Τυ-
δεός δέν ανταλλάσσει Μ. Μυστικά, δι' οίκο-
νομίαν χώρου οβύνω κάποτε από τάς προτά-
σεις τόνόμα του. Έν τούτοις άφού έπιμένεις,
σού δημοσιεύω σήμερα τήν παραλειφθένσαν
πρότασιν και... ποιός ξέρει! Ίως άπορα-
σίση κάποτε και ο Τυδεός νάνταλλάξῃ και να
σε προτιμήσῃ.

Μά πώς δέν είνε ιδιόν σου τό ψευδώνυμον,
Έλληνική Θάλασσα; Ηύρα τήν προηγούμενην
έπιστολήν σου και είδα ότι μου έπρότεινες αυτό,
Μή με λησμονέι και Άγριο-Λούλουδον κανέν δε
έξέ όσον προτείνεις σήμερα. Όστε εγώ δέν έκαμα
άλλο λάθος, παρά ότι έβωλα τάληθινά άρχικά
σου, άντι των συνθηματικών. Άς είνε λοιπόν
δι' αυτό εις τό προσεχές φύλλον θα σου εκλέξω
έν από τά συμπεριελά, και με τά άρχικά πού
θέλεις, δια να μή σ' ένοήσουν.

Άλλα πάλιν! Η Νεράιδα των Σπετσών
θα μουσική δλον τό βιβλίον κ' ετσι θα μανθάνη
διαμιάς τό μάθημα της χρονιάς. Και ο Άνανίας

έγινεν έξω φρενών καθώς το άκουσεν. «Άμ
δν ήταν έτσι, δέν θα τόλγα; έφώναξε. Πρω-
τον, γιά να μουσική καλδ ένα βιβλίον, χρεϊ-
άζεται τόσο νερόν, που είνε άδύνατον να το
πιή κανείς μονομάς: έπειτα τό ζήτημα είνε να
εύρωης τό μάθημα της ημέρας, διότι τά άλλα,
έως να έθῃ ή σειρά των να τα πῃς, θα τα έ-
χης ξεχάσει.» Αυτός έξα!

Άφού ξέρεις και συνθέτεις αίνιγματα, μι-
κρέ μου Γεώργιε Α. Έντάλη, να κάμης πολ-
λά και να μου τα στείλῃς μεθαύριον που θα
προκηρύξω Διαγωνισμόν προς σύνθεσιν Πνευ-
ματικών Αισκήσεων. Κύτταξ και τόν Όδη-
γόν να ιδῃς πώς γίνονται αυτά, δια να μή μου
στείλῃς άδίκως.

Έλαθα, φίλε Β. Β. όσα μου έστειλες, και
όμολογώ ότι ή επιστολή σου με διέθεσε συμπα-
θέστατα. Άλλ' είνε ένωρίς άκόμη δι' αυτό που
γράφεις. Αργότερα, όταν έξασκηθῃς άκόμη
περισσότερον, τότε πολύ εύχαριστός.

Ηλίας Κ. Μιχαλόπουλος. — Έπερι-
μένα τόσον καιρόν να λάβω καμμίαν ωραίαν και
έξυπνην επιστολήν, από εκείνας που μου έγραφε
τόσον συχνά, — έπεριμένα... άπορούσα δια τήν
σιωπήν του... και ίδου, λαμβάνω έξαφρα τό
μαύρον, τό άπιστιον άγγελίηριον του θανάτου
του! Ο Λοάσιος μας, ο Αρχιλαμπουριότης
μας άπέθανε! Τί άλλο να σας είπω; Αυτό
τά λέγει όλα... Δυστυχισμένη μάνα! Δυστυ-
χισμένα άδελφία!...

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

11. — Εις τήν Κέρκυραν, ένα κορίτσι πολύ
καλόν, μαθήτρια έπιμελεστάτη, ή όποια προτι-
βάεται πάντοτε με άριστα, έπιθυμεί να γίνη
συνδρομητρια μου, αλλά δέν έχει τά μέσα.
Τήν συνιστά θερμώς εις τους πλουσίους μας. —
κ' εγώ μαζί της. — ή φίλη μου Έλίθα Βασιλά.

Έγκρίνουσα τά ψευδώνυμά των, δέ-
χομαι μετά χαρής εις τήν Άλληγογραφίαν μου
και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου
φίλους: Μεγαλοπρεπή Φύσιν (Σ. Δ. Π. αυτό
μόνον ήτο έλευθερον) Πιν-Χδ (Ν. Δ. Π. αυτό
έξέλεξα) Κέδρον του Λιδάνου (★★★, σου
έστειλα και Χάρτην των Λύσεων) Έλληνικόν
Ίον (Ο. Ι. Μ. τώρα περιεμνή τας λύσει; σου,
άλλά να διαβάσης τόν Όδηγόν) Λόρδον Κί-
τσοπερ (Ε. Δ.) Κελαρόζον Ρυάκιον (†*)
Προητ τών Άγγέλων (Α. Γ. Σ.) Κίτρινην
Μάσκαν (Β. Γ. ίδου αυτό που προτιμά: έξυπνο
τό γραμματικόν σου) Μεγιστέα (Σ. Χ. Μ.) Η-
ρωίδα του Σουλίου (Σ. Γ. Κ.) Χουτίσιλοπού-
λη (Γ. Ι. Γ. τί δικόλοιν ψευδώνυμον που ε-
δίδαξες! έχει και ιστορίαν; γιά να τήν ά-
κούσω...) Ζωντανόν Άνθος (Κ. Π. βέ-
βαια τό θυμάμαι που ήλθε;) Κωνστανθαμον
Κόρη (Ι. δ. Π.) Σπίθαν-Τίραν (έτσι και
τά δύο μαζί, ένωμένα με μιαν γραμμούλαν
δέν σου βάξω άρχικά, ούτε σου άπαντά εις ό-
σα γράφεις, διότι άμέσως θα σ' ένοήσουν.)
Άριστον Ίππέα (Ψ. Ω.) και Χαρούμενην
Καρδούλαν (Ε. Β. Κ. πολύ εύμορφα έξηγεί
τήν Μαυικήν Εικόνα.)

Άλλαγαί ψευδώνυμων: Γαλανόν Κῦ-
μα (Ε. Π. ίδου αυτό που προτιμά: σ' ευχα-
ριστώ θερμώς δια τάς ένεργείας) Εύαίσθητος
Ψυχή (Κ. Ι. Α. αυτό ήτο τό καλλίτερον) και
Κόκκινο Γαρίφαλο (αυτό εκλέγω: αλλά κρι-
μα, κρίμα που άφρησε εκείνο τό ωραϊόν ψευδών-
υμον!)

Άσπασμοί Πληροφορίας: Νιαγάρας
άσπασται τόν Σεπτεμβριόν Σινοπέδα και
τόν έρωτά πώς πάνε τά περιστέρια. — ή Ζημιό-
γατα έρωτά τόν Διάβολον Έσπερινόν διατί
δέν φαίνεται πλέον; οι διέβολοι συνήθως κρύ-
πτονται τήν Σαρακοστήν, όχι τώρα τά καρνα-
βάλια! — ο Γιαμτοιμτσίκος πληροφορεί τόν

Άήτητορ Έλληνα, ότι μετά ένα μήνα θα
του πῃ τί σημαίνει τό ψευδώνυμόν του, εάν
δέν έν τῷ μεταξύ τό εύρη μόνος του, τότε θα
του στείλῃ μιαν όκάν από... διτι πωλεί τό
ψευδώνυμόν του — τό Άνθοφόρον Κάνιστρον
ζητεί άρχικά του Στραβοτύλον — ο Λεγιάλος
Μεθάνων ζητεί άρχικά του Άστέρος της
Ανατολής — τό Κορινθιακόν Κῦμα άσπά-
ζεται τόν Σεπτεμβριόν Σικωνίον και τόν
έρωτά πώς περνά εις τήν μαγευτικήν Καλι-
δα — ή Ψάνα Λούλα προτείνει εις τους άν-
ταλλάσσοντας μετ' αυτής Μ. Μυστικά να γρά-
φουν και τά δύομάς τών, όπως τό γράφει και
αυτή — ο Όρφέλιος Τρωαδίτης άσπάζεται
τόν Μαύρον Ίσπότην και τόν Βοσκόν της
Ροδόπης, τόν όποιον εύκόλος έμάντευσε: — τό
Λευκόν Κρίνον άσπάζεται τήν Λιονισάδα Πη-
γήν, (γράφει και κάτι άλλο που δέν το έννοώ,
και δέν τό δημοσιεύω) — τό Λουλουδί της Καρ-
δίως άντιχειρετά τήν Θερινήν Βροχήν και
συγχαίρει τήν Αφροδίτην Σηλυβριδου δια
τους άρραβώνιας της: τώρα έγιναν και συγγε-
νείς — ή Κιονιουρίστρα πληροφορεί τους φι-
λους μου ότι όνομάζεται Πληρέττα Λορίτη και
έτι πρό πολλού ήλθαε ψευδώνυμον — ο Άγγελοσ
της Αγάπης πληροφορεί τήν Βρογνήν του
Λιδό ότι δέν πηγαίνει πλέον εις τά γυμνάσια,
διότι ένας Άγγελος Αγάπης δέν έχει θέσιν
εις πολεμικά μέρη, όπου Βροντά Λιδό: έν κρύ-
τοις πυραβόλων άποδεικνύουν τό άνωφερές της
παρουσίας του — ο Όρφέλιος Τρωαδίτης ζητεί
άλληγογραφίαν με τόν Βίκτωρα Οδηγόν, άσπά-
ζεται δέ τόν Έξόριστον Έλληνα, τόν όποιον
έμάντευσε — ο Κυδαθηναίος ευχαριστεί τό
Μαύρον Σύννεγον και πληροφορεί τους φίλους
μου ότι ήλθαε πρό πολλού ψευδώνυμον, άντι-
καταστήσας αυτό δια τό παλαιού — ή Εσμε-
ρόδα άσπάζεται τό Μή μου Άππου και τό
συμβουλεύει να μή γασμάται όταν νυστάξῃ εις
τό θέατρον, διότι είνε πολύ κολλητικό και
θαύση τό μπλετό από τους πλαγιόνους του —
ο Διαβογιατρός ζητεί άλληγογραφίαν με τόν
Κλάδον Έλαιας — ή Πειραϊκή Νύξ δέχεται
τήν υπό της Λιονισάδος Πηγής προταθείσαν
άλληγογραφίαν και άναμένει επιστολήν της: —
ή Αθρα της Κερκύρας πληροφορεί τήν Αθώαν
Καρδίαν ότι δέχεται τό σκυλάκι της και τό
έσχατον καθάπερ και τό πρώτον» και άς της
στείλῃ τους όρους δια να γίνη... τό συμβό-
λαιον — ο Αύτόνομος παρακαλεί τό Κεντρί
να τῷ στείλῃ καμμίαν γελιογραφίαν του, και
εις άντάλλαγμα θα τῷ στείλῃ τοπία της περι-
καλλούς νήσου του — ο Σίλο-Λα-Φαλουά
έρωτά τό Θεσσαλικόν Μεγεξεδάκι τί γίνεται
— ή Νεράιδα των Σπετσών χαιρετά τήν Κε-
λαρόζουσαν Κόρην και τόν Μονοούνδαλον
Ίάσωνα — τό Ερυσθόν Νέφος πληροφορεί
τους φίλους μου ότι όνομάζεται Ριχάρδος Σ.
Παρίσης και ότι ήλθαε ψευδώνυμον — άλίαν
παραλείψῃσαν ως ακατάλληλον.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνταλ-
λάξουν: ή Θερινή Βροχή με τόν Αδ-Αδ-
Χάν, Εσφρά Βλάκα, Άββακούμ, Τροπο-
κάρδο και Αδραν της Κερκύρας — τό Βολι-
ώτικο Κραοί με τήν Τράταν του Εύρίπου,
Άστέρα της Ανατολής, Μαύρο Σύννεγο,
Μαρκήσιον Βαλδουίνον και Λευκήν Ακαζί-
αν — ο Βοσκός της Ροδόπης με τήν Ρο-
μαντικήν Καρδίαν, Ροδιαν Κωνηγετίδα και
Όλυμπον — ή Μεσημβρινή Άετή με τήν
Μικράν Βιολίστριαν, Κίτρινο Καναρίνι,
Σίδ, και Τσιγγαρέλλα — τό Σπήλαιον Λο-
ξαπατηγῆ με τόν Νιαγάραν, Κεφαλόβροσον,
Ζίταν, Γηραιόν Νεόλον και Λαίμαργο Πορ-
τίκι — ή Κίτρινη Μάσκα με τόν Άγγελον
Χαράς — ο Μεγιστέος με τόν Κόλπον της
Άταλαίας — ή Κελαρόζουσα Κόρη με
τόν Τυδεά, Νεράιδα των Σπετσών και Άν-
θοφόρον Κάνιστρον — τό Πράσινο Χαδιόρι
με τό Θαλασσινό Λουλουδί, Ζωηράν Φλόγα,

Μεσολογγίτικα, Χαλδόν Διάβολοι και Λάτριδα του 'Οραίου — ή Απομονημένη με το Νευροσπασμό, 'Ελληνιστὸν 'Εδαφος, Πικραμένην Καρδίαν και 'Αθῶν Καρδίαν — ή Χιακὸς 'Ορίζων με τὸν Χιακὸν 'Ανεμόν, Χιακὴν 'Αγροίαν, Πρόδικον τὸν Χῖον και Πάλλουσαν Καρδίαν — ή 'Ανιδόβολος 'Ορις με τὴν Μικρὰν 'Ακροβολίδα, Χιονισμένην Κορυφήν και Μοσοσιδα — ή Λάτριδα του 'Οραίου με τὸ 'Ιον, 'Ακροβόλιδα και Απομονημένην — τὸ 'Ανθος 'Ελπίδος με τὸν Τυδέα — ή Διαβολογίατρος με τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετειῶν, 'Ακτὴν τῶν Σπετειῶν, Ἀδρὴν τὸν Παρνασσὸν και 'Ονειροπόλον Φεγγῆν — ή Πειραιήν Νῆξ με τὴν 'Γεάν, Δημήτριον τὸν Φαληρέα, Νύμφην τὸν Σηκουάνα, Απομονημένην και Ἀστὸν τῆς 'Ερήμου — ή Κάκχα με τὸ Κεντρί, Δουλοδὸν τῆς Καρδίας, Ἀδραν τῆς Κερκύρας, 'Αμαρυνίδα και Νεράϊδαν τῶν Σπετειῶν — ή 'Ισπότης τὸν Μεσαίωνα με τὴν Βλαχοπούλαν, Θερινὴν Βροχὴν, Πειραιήν Νόκτα και Ποιμενίδα τὸν Παναχαϊκὸν — ή Ἀπότομος με τὸ Κεντρί, Κουασιμόδο, Κρητικὸν Κάστανον, Κόντε Ραπακίην και Μιθροδάτην — τὸ 'Αγρὸν Περσιεράκι με τὴν 'Ερημον Σαχάραν, Βολιώτικο Κρασί, 'Αγγελὸν Ἀγγερινόν, 'Αγγελὸν Χαράς και 'Αγγελὸν τῆς Ἐύθυρίας — ή Κερκυραϊκὸς ἠθασυρὸς με τὴν Παλλίδα, Νεράϊδαν τῶν Σπετειῶν και 'Αθῶν Καρδίαν — ή Νεράϊδα τῶν Σπετειῶν με τὸ Σερπαντείν.

'Από ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ή Διπλάσις πρὸς τοὺς φίλους της: 'Ανθοφόρον Κάνιστρον (σήμερον, ὡς βλέπετε, ἐγκρίνον τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης, ή ὅποια, μολοντοὶ 'Ιταλίς, με ἀγαπᾷ ὡς νὰ ἦτο ἑλληνίς αὐτὸ πολὺ με κολακεῖ!) Φροδὸν 'Ονειρον (εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὅτι σου ἐξέλεξα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ὡστε ή δευτέρα ἐπιστολή με τὰ ψευδώνυμα, περιττὴ) Δουλοδὸν τῆς Καρδίας (ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπίπρε πρῶτον βραβεῖον εἰς τὴν Καλλιγραφίαν, δὲν ἔχεις πλέον δικαίωμα εἰς τὸ 'Αθρόν' στείλέ μου πάλιν μίαν φωτογραφίαν σου διὰ νὰ δημοσιεύθῃ, και δὲν περιρᾶζει ἂν δημοσιεύθῃ εἰς τὸ συμπλέγμα διὰ τὸ ἄλλο περιμένω ἀφύκτως περισσοτέρας ἐξηγήσεις) Αἰκατερίνην Σ. Καρβούνη (ὁ κ. Ξανόπουλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς) Νιαγάραν (πρόσεξε μὴ πάθῃς τὰ ἴδια και με τὰ φυλλάδια τοῦ 1903, διότι τὸ πρῶτον φέρει πάλιν δύο ἀριθμοὺς 1-2 πολλοὶ τὴν παθαίνουν, ξεύρεις, και μοῦ ζητοῦν τὸ 2ον φυλλάδιον, ἐνῶ τοιοῦτον δὲν ὑπάρχει, ἀφοῦ εἶνε ἐνωμένον με τὸ πρῶτον!) Κελαρύζουσαν Κρήνην (φυσικὰ, ἀφοῦ εἶχες τόσον ἀρρωστὴ τὴν μητέρα σου, δὲν ἠμποροῦσες νὰ ἔχῃς ἄλλας ἀσχολίας; χαίρω ποῦ ἔγινε καλά) Πράσινο Λαβίον (τὸ γέφυμα τῶν φοιτητῶν ἐμποδίσθη, διότι τοῦτο ἐκρίθη συμφερότερον ἄλλως τε τὸ ἀνεγώρισαν και οἱ ἴδιοι διοργανώται) 'Ορέλιον Τρωαδίτην (ἔχω ὑπ' ὄψει μου τὴν γνώμη σου περὶ σματάς) Κυδαθηναίων (τὸ τετράδιόν σου ἐλήφθη και ἐστάλη ὡστε κανὲν παράπονον δὲν θὰ ἔχῃ τὸ Κεντρί) Απομονημένην (τὸ ποίημα τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν θὰ εἶνε πρόποις ἀλλὰ ὕμνος. Ἐνας μικρὸς πανηγυρικὸς τῆς Εἰκοσιπενταετητηδος, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἀποκλείονται και αἱ ἐυχὰς πολὺ ἐχάρηκα δι' ὅσα μοῦ γράφεις, και προπάντων ὁ κ. Φαίδων, ὁ ὁποῖος ἐκολακεύθη πολὺ) Χιακὸν 'Ορίζοντα, Ἀστὸν τῆς 'Ερήμου ([E] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν τῶν 'Ασκήσεων, και ἐτοιμάζου ἀπὸ τώρα) Καρδιογράφην (εἰς ὅσα μοῦ γράφεις, σου ἀπαντῶ και) 'Ανιδόβολον 'Οριον (ἔστειλα ή πληροφορία σου μοῦ φαίνεται περιττὴ, διότι εἰμπορεῖς νὰ τοῦς τὸ εἶπῃς προφορικῶς) Λάτριδα τοῦ 'Οραίου (ἔστειλα) Διαβολογίατρον (και ή δική σου πληροφορία

περιττὴ, με ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας) Πειραιήν Νόκτα, Κάκιαν (ἔστειλα τὴν ὑπογραφήν σου πρὸς τὴν οὐρανογράφη) 'Αθῶν Καρδίαν, και φαντάζομαι πόσον θὰ εὐχαριστήθῃ) 'Ισπότην τοῦ Μεσαίωνα (εἰμπορεῖς νὰ παντήσῃς εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, ἂν εἶσαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας; δὲν σημαίνει ποῦ ἔχασες τὴν ἀπόδειξιν, εἰς τὰς γειράς τοῦ κλέπτου δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν) Ἀπότομος (δύνασαι νὰ ἐπωκλείης — ὄχι νὰ κολλᾷς, — εἰς ἕκαστον τετράδιον τὸ ἰσοῦμιον τοῦ δεκαλέπτου εἰς κυριακὰ γράμματόσημα) 'Αγρὸν Περσιεράκι (μη δίδῃς σημάσιαν θὰ ἦτο ἀπὸ τὰς ἐγώστριδας, αἱ ὁποῖαι δὲν θέλουσιν γηινὰ ἀναγνώσματα, διότι τὸς πῆνυον τὸν τόπον, ὡς νὰ ἦτο ὅλος ἰδικὸς των! . . .) Σπρ - Λά - Φαλονά (ἔστειλα) Κερκυραϊκὸν ἠθασυρὸν, Φύλλον (ἔστειλα) ἐκ νέου τὸ 4ον φύλλον, ὁ προκηρυχθεὶς Διαγωνισμὸς; εἰς τὸ 1ον φυλλ. εἶνε πρὸς λύσιν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων δὲν τὸ εἶδες πού το γράφει ἐπάνω;) Δωρητὴν 'Ονειρον (ἦτο δικαίωμα της νὰ μὴ ἀπαντήσῃ, ὡστε ή ἐγώστρις; περιττὴ) Ἀδριατὴν Π. Τζώσο (ἔστειλα ἐκ νέου) Χειμωνιάτικον 'Ηλιον (ὑπάγονται εἰς τὰ εὔσημα τοῦ 1903, διότι τότε ἀνεμενήθησαν κ' ἐδημοσιεύθησαν) Μολὸν Λαβὲ (μοῦ ἦρσε τὸ ποίημά σου, ἀλλὰ και πάλιν σου ἔλεγο, ὅτι δὲν πρέπει νὰ περὶπέσεις; ἐπιτέλους; εἶσαι ἀνδρας, και ὀρεῖσαι νὰ ὑπομένῃς) Βροχὴν τοῦ Αἰῶς (ἐγέλασα πολὺ με τὸ ἐπειτόδιον τοῦ 'Αστροποταμίτη καίμα πού δὲν ἔχω τόπον νὰ κάμω και τοὺς ἄλλους; νὰ γελάσουν) Διάβολον 'Εσπερινόν ([E] διὰ τὰ ὄρατα πού μου γράφεις; ἀλλὰ πῶς; νὰ τὰ ἀναφέρω, χωρὶς νὰ προδώσω τὸ νέον σου ψευδώνυμον; νὰ τί παθαίνουν ὅσοι ἀλλάζουσιν χάνουσιν τὴν ἐνότητα της; ἐν τῇ Διαπλάσει ὑπέθεσόν των) Κερκυραϊκὴν Πελεοίαν (ἔστειλα 6 τετράδια) εἶπα νὰ μου γράφεις ὅλα, ἀλλὰ ὄχι πάλιν και τόσο ὀλίγα!) 'Αι - Λαίον τῆς Νεαπολεως (ἔχει καλῶς) 'Ιδαρικήν Γλυκύτητα (ἦθελα πολὺ νὰ σ' εὐχαριστήσω ἀλλὰ δυστυχῶς, δυστυχῶς, αἱ πληροφοροφῶριαι σου δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνας πού δημοσιεύω φέτος) Βαθμολογίαν και Κοραλίαν Μαοοαί (με τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου) Μικρὸν 'Αθηναίων κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεκατὶ μέχρι τῆς 24 Μαρτίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, διὰ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσιν αἱ λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ 1.

81. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον ἀρνείται, τὸ τρίτον ἀπλοῦν γράμμα. Τὸ ὄλον μου θὰ βρῆτε Στὰς πόλεις τῆς Τουρκίας 'Αν ψῆξετε, ὦ λῦται.

82. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε μί και βάλε χῆ και θῆ ἰδῆ; εἰς τὴν αἰγὴν, 'Αντὶ χρόνου, ἕνα πουλί.

83. Ἀναγραμματισμός.
Δι' ἐμένα κοπιᾷς; και δυσκόλω; μάποκτῆς. Τὰ στοιχεῖά μου ἀλλάζεις και στὰ δάση μ' ἀπαντᾷς.

84. Αἵνιγμα.
Ἐν Εὐρώπῃ, φίλε, κεῖμαι και καλοῦμαι ὡς αὐτὴ . . .

Πλὴν ἐγὼ ὡς αὐτὴ δὲν εἶμαι, — ἔυρε με, νὰ ἰδῆς δικτὶ.
'Εστὴν ὑπὸ τοῦ 'Αγγέλου τῆς Χαράς.

85. Τρίγωνον.
1. — 'Εγώμαι μέταλλον γνωστὸν.
2. — 'Επαίξα λῦραν θάυμασιαν.
3. — Εἶμ' ἐν ἐπίρρημα κοινόν.
4. — Διακίμενο εἰς τὴν 'Ιωνίαν.
5. — 'Εγὼ ὑπάρχω . . . τίποτε ἄλλο!
6. — Μ' εὐρήκεις; ὦ, δὲν ἀμφιβάλλω.

'Εστὴν ὑπὸ τοῦ Α. Τ. Βύταση.

86. Χαίτηνυον.
7 4 2 2 3 8 2 + + + x x = 80
Παρανεύμενα τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰλλάξουσιν θέσιν, μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ή τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθῇ ή ἐξίσωσις; ή εἰδούσα τὸν ἀριθμὸν 80.

'Εστὴν ὑπὸ τοῦ Πιθίου τοῦ Βορείου.

87-89. Συμπλήρωσις φράσεων.
1) Ὁ — τῆ; — ἰστί.
2) 'Αρχῆ — πόδος.
3) Τὸν — ἐχθρὸν — νόμιζε.

'Εστὴν ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων.

90. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ συλλαβικῆς 'Ακροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσιν ἄλλας τῶσας λέξεις, ὡν αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ νάποτελοῦσιν χώραν τῆς 'Ασίας:

91. Μεσοστιχίς.
Τὸ μεσαῖον γράμμα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουσιν μέρος 'Επιστήμης:

1, Πόλις τῆς 'Ελλάδος, 2. Μουσικὸν ὄργανον, 3. 'Εθνικὸς ἐργατῆς, 4. 'Αθῆνατον κτήμα, 5, Στερεὸν σχῆμα, 6. 'Αρχαία πόλις, 7, Ἀίμνη τῆς Εὐρώπης.

'Εστὴν ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουναβίου.

92. Φωνηεντόλιπον.
ου - ει - αση - ηα - ιωεο

'Εστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωρίγγου.

93. Γρίφος.

ὦ! MM, MM, μῦς
ὠλε 3 3
3 3
3

'Εστὴν ὑπὸ τοῦ Δο-ρε-μι.

94. Μαγικὴ Εἰκὼν.
Ζητεῖται ή λύσις τῆς ἐν σελίδι 52 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἐπὶ τοῦ χάριτος τῶν Δύσεων ἀνευ περιγραφῆς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας λεπτα 5 μόνον. 'Ελάχιστος ἄρα 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ ἀγιάζονται τὸν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνκαλλάσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελετήρια πανταχῶθεν. — Nicolas Pappa, διὰ Κωνσταντῖνον Γ. Παππᾶν, Alexandrie (Egypte). (Γ-4)

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως και τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1905, με δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, κτλ, καθὼς και ή προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, λ ή γ ο υ ν ὀ ρ ι σ τ ι κ ὡ ς τὴν 28 Φεβρουαρίου ε. ε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
'Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — 'Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς και εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Ἐν 'Ελλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ 'Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
'Οδὸς Πατησίων, ἀριθ 11, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις 22 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 8

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

« Ἐκτὸς τούτου, ή δυστυχῆς Ξένη εἶνε πολὺ ἀδικημένη ἀπὸ τὴν φύσιν: τὸ σῶμά της δὲν ἔχει καμμίαν χάριν, κανένα σχῆμα, και ὁμοιάζει μάλλον με σακκὶ παρὰ με κορίτσι δεκαεξέ χρόνων τὸ πρόσωπόν της εἶνε γεμάτον ἀπὸ πικρὰς ἐπιλάδες, ή ἀπὸ ἐφελίδιας ὅπως τὰς λέγει ὁ ἀδελφός μου Νεδ: τὰ μαλλιά της, ἀπὸ τὴν πολλὴν ξανθάδαν φαίνονται σχεδὸν ἄσπρα, και αἱ βλεφαρίδες της εἶνε ἀόρατοι. Τελος πάντων εἶνε ἀσχημοτάτη ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν λυποῦμαι φαντάζομαι ὅτι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυστυχῆς... Λέγουσιν, ὅτι διὰ νὰ παρηγορηταί, γράφει στιχοὺς 'Ἴσως ἔχει τάλαντον, ποῖος ξεύρει; . . . Ὅπωςδὴποτε, δὲν ἐνοῶ διατὶ νὰ τὴν ὑποχρεῶνουν καθημέραν νὰνάπτῃ τὴν θερμάστραν τῆς τάξεως. . . Νομίζω, ὅτι κάμνει ἀσχημα νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τοιαύτην ἀπαίτησιν. 'Αγοῦ ή θερμάστρα εἶνε δι' ὀβλας, ὅλαι αἱ μαθῆρ:αι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνάπτουν με τὴν σειράν των δὲν εἶνε δικάιον μία και ή αὐτὴ πάντοτε νὰ λαμβάνῃ αὐτὸν τὸν κόπον. . . »

3
Αἰμιλία
« Τελος πάντων, κυρία Φάγγ, εἶδα και τὴν βασιλοισκν τῶν κοριτσιῶν τοῦ Κιμπασέτου: εἶδα τὴν Δόραν Τόπλιφ... Μοῦ τὴν ἔφεραν ή Χαρά χθὲς τὸ βράδυ. Μὰ τί ἔφες ἔχει, Θεέ μου! . . Ἐγνώρισα εἰς τὴν Βοστώνην κορίτσια βουλευτῶν και ὑπουργῶν ἀκόμη, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν τόσῃ ἀγερωχίαν. Σὰς κυττάζει με τέτοιον περιφρονητικὸν βλέμμα,

ποῦ παρακαλεῖτε, ἂν ἦταν τρόπος, νὰ γίνετε ποντικίαι διὰ νὰ τρέξετε γρήγορα νὰ κρυφθῆτε εἰς κομμὴν τρύπαν. Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμιν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀλλὰ δὲν διήρκαες πολὺ, σὰς βεβαίω! . . Ὁ παπποῦς μ' ἔκαμιν νὰ πάρω θάρρος ἀμεσῶς. Ὅταν τοῦ τὴν ἐσύστησεν ή Χαρά, ὁ παπποῦς προσεποίηθη ὅτι δὲν ἦκουσε τὸνομά της: « — Καθῆστε, μίς. . . μίς; . . . » « — Μίς Τόπλιφ, εἶπεν ή Χαρά. » « — Ναι, τὸ ξεύρω. . . ἀλλὰ τὸ

κύριον ὄνομα; ἠρώτησεν ὁ παπποῦς. « — Δόρα, ἐπιθύρσεν ή Χαρά. » « — Δόρα, ἐπανέλαβεν ὁ παπποῦς: πῶς γίνεται αὐτό; Ἡ μικρὰ Τόπλιφ, ποῦ τὴν ἐγνώριξα ὅταν δὲν ἦτο ψηλότερη ἀπὸ τὰ γόνατά μου, ὠνομάζετο Δεβῶρχ' ὡστε λοιπὸν δὲν εἶνε ή ἴδια; » « Ἄ, ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὰ μούτρα τῆς Δόρας, ἐν ᾧ ή Χαρά ἀπεκρίνετο φειδῶς πρὸς τὸν παπποῦν: « — Ἀστείεύσθε, κύριε Χῶβ; ξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι πρὸ καιροῦ ή Δόρα ἔλλαξε τὸνομά της. » « Μοῦ ἤλθεν ὄρεξις νὰ γελοῦσω πολὺ, προπάντων ὅταν ή γιαγιά προσέθεσε με τὸ εὐγενέστερον ὕφος της, ὅτι ή μίς Δόρα ἐδιᾶλεξε πολὺ εὐμορφὴν συντόμοσιν τοῦ ὀνόματος Δεβῶρχ, τὸ ὁποῖον ἦτο κάπως μικρὺ. » « Φαίνεται, ὅτι ή γιαγιά ἔχει εἰς μεγάλην ὑπόληψιν ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειαν Τόπλιφ. Μήπως διότι ὁ κύριος Τόπλιφ, ὁ πατήρ, εἶνε ὑπερφύλοτος; Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι χάριν τῆς Δόρας ἐφόρεσε τὴν φανταχτερήν της σκούφριαν με τὰς κίτρινας κορδέλες και ὅτι τῆς ἔκαμιν τόσα κομπλιμέντα, τόσους ἐπαίνους διὰ τὴν εὐμορφίαν της, τὴν χάριν της, τὴν εὐγένειαν της, ὡστε ἐγὼ τὰ ἔχασα διότι, νὰ σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἔως τώρα δὲν ἐνόμιζα τὴν γιαγιάν ἰκανὴν νὰ ἐπαίνεσθῃ ἀνθρώπων. » « Θέλετε τώρα νὰ σας εἶπῶ τί μου εἶπεν ὁ παπποῦς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν; Ἴδου αὐτολεξεί:

«Αὐτὰ ἀποτελοῦ τὴν κρέμαν τῆς κρέμας...» (Σελ. 53, στ. α'.)